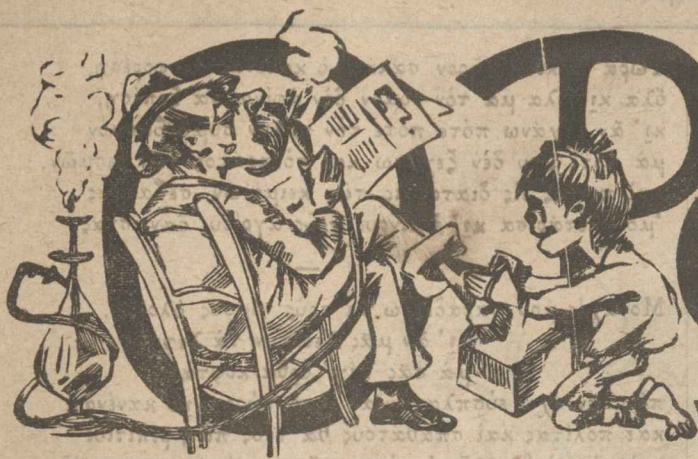




ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννεοῦν τα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῆναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα παλὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φάγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῖς μέρη — **δέκα φάγκα καὶ 'στὸ χέρι**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ὀκτωβρίου πρώτη,
νέας ψέστας κρότοι.

Τετρακόσια κι' ὀγδόνητα,
πάλι 'ξέπεσαν τὰ φόντα.

Στὸν ἔρχομό τοῦ Τσάρου,
τοῦ πρώτου Γοσποδάρου.

Νέα μοῖρα πρὸς τὴν ὁῶξαν τὸ Ρωμαῖικο σκουνητῶ,
πᾶν τὰ τόσα βάσανά μας...
ἔρχεται ὁ μέγας Τσάρος γιὰ νὰ 'δῇ κι' ἀπὸ κοντὰ
τὰ μεγάλα μούτσουνα μας,
καὶ μ' ἐλπίδα ν' ἀνακτήσῃ τὴν ὑγείαν του τὴν χρυσή
'στῆς Κερκύρας τὸ νησί.

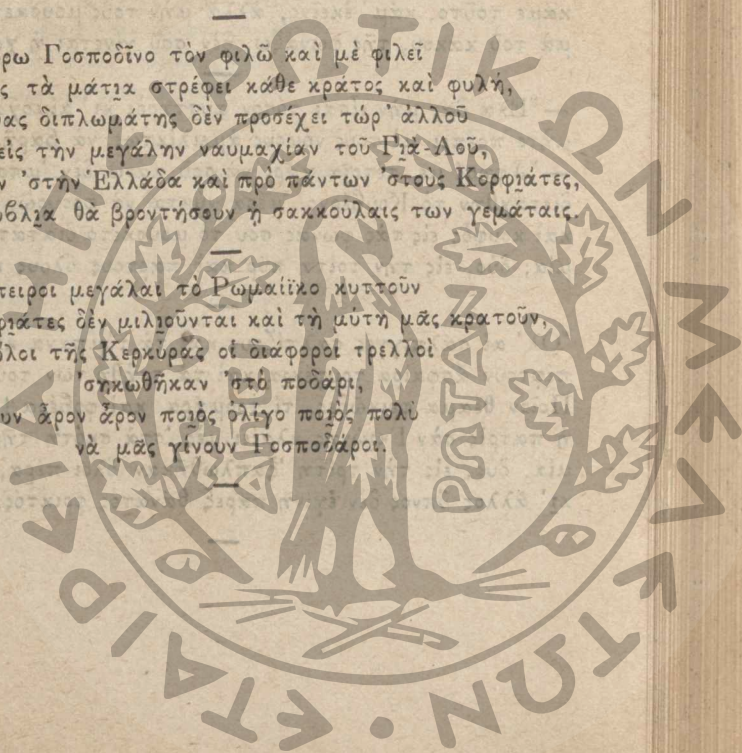
Βρέ χαρὰ 'στὸ ροιζικό μας... νὰ κι' ὁ Τσάρος κι' ἡ Τσαρίνα...
σηκωθῆτε, πατριῶται, μὲ βιολιὰ καὶ μὲ κλαρίνα.
'Απ' τὸν τόπο τὸν σακάτη, ἀπ' τὸν τόπο τὸν καμπούρη
φεύγουν ὅλα τὰ κακά,
μὲς 'στῆς φτώχειας μας τὸ χάλι θὰ μᾶς ἔλθουν κελεπούρι
τόσα ρούβλια Ρωσσιὰ.

Ποιὸς ἐπρόσμεν' ἓνα τέτοιο ἀπροσδόκητο μαντάτο;
ποιὸς ἐπίστευε κι' ὁ Τσάρος 'στὴν Ἑλλάδα νὰ πατήσῃ;
τῶν Ρωμηῶν ἡ κοῦτρα θᾶλλῃ μὲ τοὺς Ρώσους ἄνω κάτω
καὶ συνέντευξιν καθένας μὲ τὸν Τσάρο θὰ ζητήσῃ.
ὦ! μεγάλα πανηγύρια καὶ γρικουδερταὶς χαραὶς
μὲς 'στῆς τόσαις συμφοραῖς!

Μὰς καὶ μοῦτες φιλιὰ ὁ Τσάρος, μὰς καὶ μοῦτες φιλιὰ οἱ
[Ρῶσοι...
μὲ τοῦ Τσάρου τὴν ἀρρώστιαν ἡ πατρίς μας θ' ἀναρρώσῃ.
Βρέ χαρὰ 'στὸ ροιζικό μας... ὁ καθένας μας τὰ χάνει
κι' ὁ Σωτήρας ὁ μουφλούζης τοὺς συμβιβασμούς ξεχάνει,
καὶ καθβάλα 'στὴν βελβίδα 'στους Κορφοὺς ποζάτος τρέχει
καὶ δουλειαὶς μὲ φούνταις ἔχει.

Ὅποιον εὕρω Γοσποδῖνο τὸν φιλῶ καὶ μὲ φιλεῖ
καὶ σ' ἐμᾶς τὰ μάτιχ στρέφει κάθε κράτος καὶ φυλή,
κι' ὁ καθένας διπλωμάτης δὲν προσέχει τῶρ' ἄλλου
μῆτε κἂν εἰς τὴν μεγάλην ναυμαχίαν τοῦ Γιά-Λοῦ,
ἀλλὰ μόνον 'στὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸ πάντων 'στους Κορφιᾶτες,
ποῦ μὲ ρούβλια θὰ βροντήσουν ἡ σακκούλαις των γεμάταις.

Πέντε Ἡπειροὶ μεγάλαι τὸ Ρωμαῖικο κυττοῦν
κι' οἱ Κορφιᾶτες δὲν μιλιοῦνται καὶ τὴ μῦτη μᾶς κρατοῦν,
ἀλλὰ κι' ὅλοι τῆς Κερκύρας οἱ διαφοροὶ τρελλοὶ
σηκωθῆκαν 'πὸ ποδάρη,
καὶ γυρεύουν ἄρον ἄρον ποιὸς ὀλίγο ποιὸς πολὺ
νὰ μᾶς γίνουν Γοσποδάρου.



Τί παράτα μάς προσμένει και μεγάλο πανηγύρι! ...
ποιός πίστευε να 'δούμε και τόν Τσάρο μουσαφίρη;
Ζήτω ζήτω τῆς Ρωσίας ... μέσα ρούβλια κι' έξω πείνα ...
τώρα πιά 'στους Μοσκοβίταις κι' ἡ σταφίδα μας θά δράση,
τώρα πιά κι' ὁ μέγας Τσάρος θά χορταίνει Σουλτανίνα
κι' ἡ νεφρίτις του μ' ἐκείνην πιθανόν νά τοῦ περάση.

Τί χαρά μας! ... παξιμάδια και γαλιέταις μάς τρατάρουν
και μέ Ρώσους ἀδελφούς
μιά και δηό μίς 'στό βαπόρι ἄρον ἄρον μάς μπαρκάρουν
και μάς πᾶνε 'στους Κορφοῦς.
Κέρκυρά μου, Κέρκυρά μου, μέ κιθάρα τραγουδῶ,
δέν ἐπίστευα και Τσάρο 'στό Παλάτι σου νά 'δῶ.

Μὴ καθόλου λυπηθῆτε, κανονιέρηδες, μπαρουτι,
ἄς σαστίσουν μέ τοὺς βρόντους τῆς πατρίδος μας κι' εἰ Ρῶσοι,
θὰ μάς πάρουν ἀπ' ὀπίσω τῆς σταφίδος μας τὰ πλούτη
κι' ὁ μέγας Αὐτοκράτωρ δεκαπλοῦν θά τὸ πληρώσει.
Μπάμ και μπούμ Ρωμηῶν κανόνια και κουμπούραις 'στὸν
[ἀγέρα...]
μιά τοῦ Τσάρου, δηό τοῦ Τσάρου, τρεῖς και τὴν κακὴ μας 'μέρα.

Μὲ τόνον ὁ Τρικουῆς ὕψηλόν γὰ νόμους και θεσμοὺς παραλῶν.

Δέν σᾶς ἔλεγα και πάλιν πῶς θά θύσω κι' ἀπολέσω;
δέν σᾶς ἔλεγα τὸν νόμον πῶς καθ' ὅλα θά τελέσω;
δέν σᾶς ἔλεγα ὡς φύλαξ τῶν χρυσῶν θεσμῶν τοῦ κράτους,
ποῦ δοξάζεται μέ τούτους ἡ μεγάλη μου σοφία,
πῶς θά κάμω πᾶν τὸ πρέπον δι' ἐκείνους τοὺς σπαθᾶτους,
ποῦ μιὰς ἐφημερίδος ἐξεπόρθησαν Γραφεῖα;

Νά λοιπὸν ὁπῶ κι' ὁ νόμος 'στό μεγάλο τοῦτο δῶμα
ἐφηρησῶ κατὰ γράμμα,
και 'στὴν δίκην ὁ καθένας προπετὴς ἄς ἀνατρέξῃ,
ποῦ δικαίως θεωρεῖται παρὰ πάσας σοβαρά,
γιὰ νά 'δῇ πῶς ἐπιβλήθη και 'στους ὀγδοῇντα ἔξη
τιμωρία τὸ μουσκέτο, ἀλλὰ μ' ἀσφαιρα πυρά.

Κι' εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐφάνη θηριώδης ἡ ποινὴ
κι' ἐξεκούφαινε ταῦτά μου τῆς πατρίδος ἡ φωνή:
«τόση πλέον αὐστηρότης εἰς τοὺς κόρακας ἐρρέτω,
χάρις, ἔλεος, Σωτήρα, μὴν προοτάξῃς τὸ μουσκέτο ...
κάμε τούτο, κάμ' ἐκεῖνο, ἀλλὰ μὴν τοὺς μουσκετάρης»,
μὰ τοῦ κάκου, τῆς φωνάζω, δέν σοῦ γίνεται ἡ χάρις.

— Ἐλα δά, μὴν εἶσαι τόσον αὐστηρὸς κι' αἰμοχρής,
μῆτε πρέπει μέ τοὺς νόμους ἀμειλίκτως νά βαρῆς.
— Ἀφῆσέ με, τέτοια χάρι νά σοῦ κάνω δέν 'μπορῶ,
διετάρχη τὸ Κουβέρνο 'μέρα νύκτα νά φρουρῶ,
και κουφὸς εἰς τὰς φωνάς σου τὸ μουσκέτο διατάττω ...
μία, δύο, εἰς τὴν τρίτη πῦρ και πᾶρτους ὅλους κάτω.

«Ὅλ' αἱ σάλπιγγες σαλπίζουν και τὰ τύμπανα κτυποῦν,
πέφτουν ἀσφαιρα τουφέκια και τὰ στήθη των τρυποῦν.
Ποῖον θέαμα φρικῶδες, τί τρομάρα και φοβέρα! ...
ἡ πατρίς σὰν Γκιώνης κλαίει μέσ 'στὰ σκότη τῆς νυκτός,
μὴ, δύο, εἰς τὴν τρίτη 'ξαπλωθῆκαν ὅλοι πέρα,
κι' ἄλλος ὕπνος δέν ἐγίνη παρέξ θάνατος φρικτός.

Τώρα πάλιν μαῦρον σάκκον ὁ καθένας ἄς φορέσῃ,
ὅλα κι' ὅλα μὰ τὸν νόμον δέν ἀφίνω νά ξεπέσῃ,
κι' ἂν ξεχάνω πότε πότε τὸν πολὺν συμβιβασμὸν
μὰ ποτέ μου δέν ξεχάνω και τὸ κράτος τῶν θεσμῶν,
και πιστὸς εἰς διατάξεις τῶν κειμένων σεβαστὰς
'μουσκετάρια κι' ἐκείνους τοὺς ἀγρίους δανειστὰς.

Μοναχὸς μου παραδέρνω μέ τοὺς νόμους ὁλοένα,
κι' ἂν μάς λείπουν τὰ λεφτὰ
μὰ σᾶς λέγ' ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς δέν ἔχω εὐσπλαγγιὰν ἀπὸ τώρα γιὰ κανένα,
και πολίτας και σπαθᾶτους θά τοὺς πάη ριπιτίδι
γιὰ νά μὴ θαρροῦν ὁ νόμος πῶς κατήντησε παιχνίδι.

Δέν θ' ἀφήσω τοὺς θεσμούς μας νά γενοῦν τῶν δρόμων ράχη,
ζήτ' ὁ νόμος, τοῦτος εἶναι τοῦ Τρικουῆ τὸ μεράκι,
και μοῦ λείει και τοῦ λέω
και μέ κλαίει και τὸν κλαίω,
και μ' αὐτὸν ἀλαμπρατσέτα τοὺς ἀντάρτας πολεμῶ
κι' ἀπ' τὸ μπράτσο μου δέν ἔχει μιά στιγμὴ ξεκολλημό.

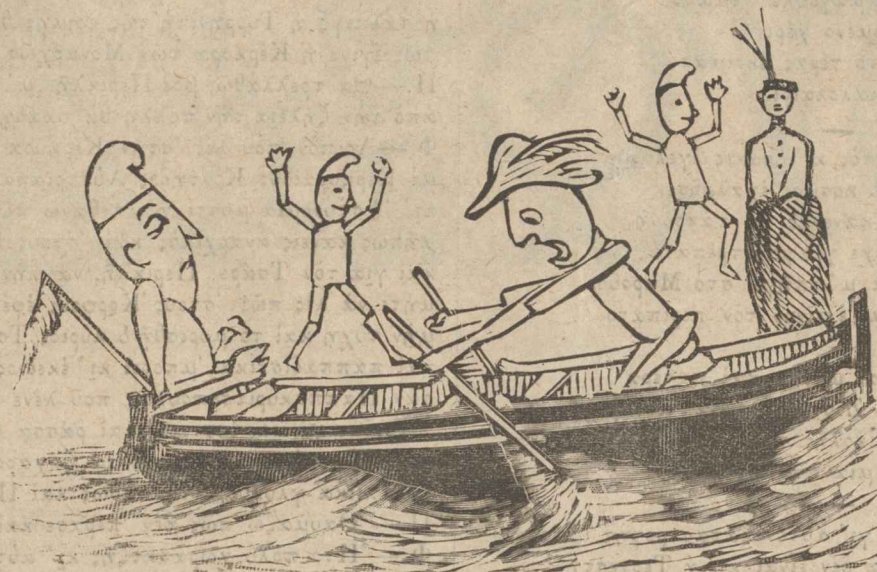
«Ὅπως κι' ἄλλοτε τὸν νόμον ἐξεπλήρωσα πιστῶς
κι' ἐπανῆλθε πᾶσα τάξις εἰς τὸ πρῶν καθεστῶς,
ὅποιοι δὲ και μίαν γιῶτα τῶν κειμένων παραβαίνουν
σᾶς τὸ λέγω νέτα σκέτα
πῶς ὡς μόναι τιμωρεῖται τοῦ λοιποῦ τοὺς περιμένουν
καρμανιόλαις και μουσκέτα.

Πρὶν και δεῦτερο κανόνι γενναϊοκάρδος νά ρίξω
ἄς προσφθάσω κἂν τοὺς νόμους ἀσαλεύτους νά σπληρῶ,
τώρα μάλιστα ποῦ θάλθῃ δι' ἀνάρρωσιν ὁ Τσάρος
γιὰ νά 'δῇ κι' ἐδῶ εἰ νόμοι πῶς δέν ἔχουν 'λίγο βάρος,
πῶς κι' ἐδῶ ὑπάρχει Γίερς και μέγας Γορτζακῶφ
ἀδιάσειστος κι' ὁλόθρος ὅπως Πύργος Μαλακῶφ.

Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα ἐδραιώθησαν εἰ νόμοι,
δι' ἐκείνους ἓνα κράτος, δι' ἐκείνους μία γνώμη,
και σκληρότερος Λυκούργων και σκληρότερος Δρακόντων
δέν θ' ἀφίνω νά πηγαίνει κάθε στάσις εἰς τὸν βρόντον.
Γιὰ τοὺς νόμους θάμει Νέρων κι' αἰμοδόρος Καλλιγούλας
νά προκόψῃ τὸ Κουβέρνο τῆς μεγάλης ἀναγούλας.

Νότα μπένε, πατριῶται... ἀπὸ τώρα δίχως ἄλλο
κάθε εἶδος τιμωρίας εἰς ἐνέργειαν θά βάλω.
Καρμανιόλα και μουσκέτο δέν μοῦ φθάνουν, θέλω κι' ἄλλα,
τὸ στραγγάλισμα τούτέστι, τὸ παλοῦκι, τὴν κρεμάλα,
και θ' ἀκούσῃ μετὰ φρίκης πᾶς πολέμιος και φίλος
πῶς κι' ὁ θάνατος θά γίνῃ ὁπωσδήποτε ποικίλος.

Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα θά γειῶ Τουρκομαῶδας
δι' ἐκείνους ποῦ τῶν νόμων ξεροστιβούν τὰς ἱκμάδας,
κι' ὅλους πλέον θά περάσω ἀπανθρώπως και σκληρῶς
διὰ στόματος μαχαίρας και σιδήρου και πυρός,
κι' εἰς σωροὺς νεκρῶν πτωμάτων τοὺς θεσμοὺς θ' ἀναστηλώσω
και πᾶν εἶδος εὐσπλαγγίας μέ τὰ δηό θά φασκελώσω.



Τὸν ἐρχομὸ τοῦ Τσάρου κι' ὁ Φασουλῆς μαθαίνει
και μ' ὅλη τὴ φημῆλῃ 'στὴν Κέρκυρα πηγαίνει.

Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα ὅσο θέλεις παρακάλει...
θὰ σὲ πνίξω, θὰ σὲ κάψω, θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι.
Περί χάριτος ἐμπρός μου μὴ σοῦ φύγῃ μία λέξις,
μὴν ἰκέτευε ματαίως, μὴ ματαίως φοβερίζῃς,
μόνον τρόπον τοῦ θανάτου θὰ σ' ἀφήσω νά διαλέξῃς
και γι' αὐτὸ μεγάλῃν χάριν 'στὸν Σωτήρα νά γνωρίζῃς.

Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα θὰ μέ πιάσῃ τὸ μπουρί
κι' ὅλο τάξις κι' εὐνομία, ποῦ κι' ὁ Τσάρος θ' ἀπορῇ.
'Αλλ' ἐνῶ διὰ τοὺς νόμους δμιλῶ μανιακὸς
και κοχλάζω μέ γεινάτι κι' ἀγανάκτησιν σφοδράν,
μέ κυττοῦν ἐχθροὶ και φίλοι και μοῦ λέν λακωνικῶς:
«ὁ Σωτήρας ξεπεσοῦρα κι' ἀπορείε τί χρεὶ δρᾶν».

Σπαρακτικὸ βρισίδι γὰ τὸν Γαβριηλίδη.

Κι' εἶπε γι' αὐτὸν κι' ὁ Φασουλῆς: «πολὺ καλὰ νά πάθῃ,
τέτοιος προδότης σὰν κι' αὐτὸν 'στὸν κόσμον δέν ἐστάθῃ.
Μὲ τὸν Σταμπούλφ ἔκανε παρέα, συμπολιταί,
κι' ὅταν ἐκεῖνος ἐκλεθε, καθὼς διαθρυνεῖται,
εἶνε 'στὴν Ἀκρόπολι μέ τρόπο τὰ μισά,
κι' εἶχε και συνεννόησιν μ' ἓναν γνωστὸ Πασσᾶ.

«Μωρὲ τὸ παραξίλωσε ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια,
ὅλα 'στὸ κράτος εὗρισκε πῶς εἶναι κολοκυθία,
πολὺ συχνά μάς ἔκανε μεγαλαῖς ἱστορίαις,
ἔλεγε και τὰ κόμματα πῶς εἶναι συμμορίαίς
εἰς ὅλα καταχθόνιος, κεφάλι τετραπέρατο,
κι' ἅμα δέν τοῦδινε παρὰ σοῦ 'γάνωνε τὸ κέρατο.

«Μικροὺς μεγάλους Ἕλληνας ὁ μιὰρὸς προδότης
τούς εἶπε παρλαπίπηδες και κουνενέδες πρώτης,
μόνος αὐτὸς μάς ἔφερε 'στὰ τωρινὰ μας χάλια,
μόνος αὐτὸς μάς ἔφησε χωρὶς βρακὶ και γκούφια,
κι' ἐφώναζε πῶς τῶν Ρωμηῶν τὰ δυνατὰ κεφάλια
ἔχουν καρῦδια μέσα των, ἀλλὰ κι' ἐκείνα κούφια».

Κι' εἶπε γι' αὐτὸν κι' ὁ Περικλῆς: «πολὺ καλὰ νά πάθῃ,
τέτοιος προδότης σὰν κι' αὐτὸν 'στὸν κόσμον δέν ἐστάθῃ,
ὄχεντρα μαῦρη και σκορπιὸς ἐξώλης και πρῶλης,
φρονήματα κατέρριψε 'στὸν βόρβορον αἰθέρινα,
ἐμόλυνε τὸ πᾶναγνον τῆς κοινωνίας ὅλης
κι' αὐτὴν τὴν παρθενίαν μας προσέβαλε 'στὰ καίρια.

«Ἐχαίρετο σὰν ἐβλεπε καταστροφῶν συντρίμματα,
εἰς τὴν Εὐρώπῃ 'πήγαψε μέ τῶν Βουλγαρῶν χρεῖματα,
ἀσυνειδήτως πάντοτε τοὺς πάντας ἐπελέκα,
ἦσαν ἡ τρίγες τους ξανθαῖς, δέν ἔφησε γυναῖκα,
κι' ὅταν κανένα ἐκθετον 'στους δρόμους ἀπαντήσατε
τοῦ νόθου τὸν γεννητῶρα εἰς τοῦτον νά ζητήσατε.

«Ἀθηναῖος, ἀφιλόπατρις, βλαστὸς σωματεμπορῶν,
φυσιολόγος, κοιλάρης, λιμάρης κατὰ κόρον,
ὁ κόσμος ἀνατρίχιαζε γι' αὐτὸν τὸν Ἐριόλτη.
σὰν διάβολο τὸν 'ξώρχιζε τὸ στόμα τοῦ παπᾶ,
αὐτὸς 'περνοῦσε, μάτια μου, και τὸν Ἀντεροβγάλη,
ποῦ τῆς κελιάς τῶν γυναικῶν ἀλύπητα τρυπᾶ.

«Γάλα τῆς ὥρας ἐπινε ὡς δύο τρεῖς καρῶραις,
τσιγάρο δέν ἐκάπνιζε και ναργιλέ μαρκεῦται,
εἶχε και κάπι, ὅπως λέν, ξεκαρφωταῖς ποδάραις,
ποῦ δέν 'μποροῦσε νά 'βρεθῇ 'στό πόδι του παπούτσι.

ἔγραφε Σπρδανάπαλο κι' αὐτὸν τὸν Βασιλῆα,
ἔκανε ντούς, γυμναστική, 'φοροῦσε καὶ γαλιᾶ.

«Ἦτο καὶ ροδοκόκκινος μὲ μάγουλο γεμάτο
καὶ μεστωμένο χέρι,
καὶ μὲ παρὰ θυρ' ἀνοικτὰ τὸ τέρας ἐκοιμᾶτο
χειμῶνα καλοκαίρι.

«Ἦτο καὶ χάχας 'ξακουστός κι' ὁσάκις ἐγελοῦσε
μ' ἐκεῖνα τοῦ τὰ κάκανα ὁ κόσμος ἐχαλοῦσε.
'Ετρόμαζε τὰ γέλοια του κανένας νὰ τὰκούση,
καὶ πεζοπόρος ἦτανε κι' εἶχε γραφεῖο τρίπατο,
καὶ μὲ τὰ πόδια μιὰ φορά μ' ἐπῆγε 'στὸ Μαρῶσι
κι' ἐγὼ κοψμεσιᾶστηκα μ' ἐκείνον τὸν περίπατο.

«Αὐτὸς μᾶς ἐσκυλόβρισε καὶ μάννα καὶ πατέρα
καὶ τὸν Λεβίδη τὸν Σκὶν - Ζυῖστ τὸν 'βᾶπτισε γουστέρα,
μὰ κι' ὁ Σκὶν - Ζυῖστ ὁ Νικολῆς σὰν ἐμπνευσμένη Μοῦσα
τὸν ἔλυνε πατόκορφα μὲ μιὰ πανταχοῦσα.

«Κι' εἶπε τὸ κράτος πῶς γι' αὐτὸν καταστροφὴν ὑπέστη
κι' ὅτι λυπᾶται ποῦ κοντὰ δὲν εἶναι κι' ἡ Τεργέστη,
ἀλλεῖς; καὶ τὸν Βούλγαρον συντάκτην τῆς 'Ημέρας
θὰ τὸν κχτακερμάτιζε τὸ χέρι τῆς γουστέρας.

Τοιοῦτος ὅρις 'στῶν Ρωμηῶν τοὺς κόλπους ἐγεννήθη,
ἀλλ' ἡ πατρίς ἡ πότνια λαμπρῶς ἐξεδικήθη,
κι' Εἰσαγγελέως βούλευμα γι' αὐτὸν τὸν Γιοῦδα 'βγήκε
κι' ἀμέσω; τὸ Ρωμηϊκὸ 'στὸν ἴσιο δρόμο 'μπήκε.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Λοιπὸν κουνήτου 'γρήγορα, καὶ μένε μπεχλιβάνη,
κι' ἐντὸς ὀλίγου 'στοὺς Κορφοῦς; ὁ μέγας Τσάρος φθάνει.

Π. — Κι' ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται μὲ τόσο καρδιοκτύπι.

Φ. — Ποιὸς Βασιλεὺς; ... ἀληθινά ... ἐξέχασα πῶς; λείπει.

Π. — "Ὅσο νὰ 'πῃς ὁ Βασιλεὺς, ποῦ τσιριμόνιξις ξέρει,
περιποιήτεις ὑψηλὰς 'στὸν Τσάρο θὰ προσφέρῃ
καὶ φκίνεται πῶς ἀρκετὰ θὰ θυσιάσῃ γρόσα...

Φ. — "Γοστερα κι' ἡ Βασίλισσα θαρρῶ πῶς εἶναι Ρῶστα
καὶ θὰ τοῦ κάμη δὰ κι' αὐτὴ πολλὰ μουςαφιρλίκια,
ἀλλὰ κι' ἐμεῖς θὰ κάνουμε γι' αὐτὸν κουβαρνταλήκια,
κι' ὅπως, κκύλένε Περικλῆ, 'στοὺς σαχλο-Μυλωνάδες
ὁ μπαρμπα Γεωργῆς ὁ χαζὸς μαζεύει τὰς 'Αρχάς,
μὲ λόγους ὁ 'έτοιμαζεται καὶ τόσους τεμενάδες
εἰς τὸν ἀφέντη τοῦ χωριοῦ νὰ κάμ' ὑπόδοχάς,
ἔτσι θὰ ρέψουμε κι' ἐμεῖς μὲ τὴν ἐτοιμασίαν
καὶ γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα θὰ γίνουμε θυτίκα.

Κι' ἐν πρώτοις ἡ Κυβέρνησις φιλότιμος ἐφάνη
κι' εἰς 'Αστυφύλακας πολλοὺς θὰ δώτῃ νέα κράνη,
κι' εὐζώνους εἰς τὴν Κέρκυρα θὰ στείλῃ, κουτεντέ,
μὲ φουστανέλα κάτασπρη, ποῦ θῆναι ἄντε ντέ,
θὰ λάμπουν σὰν τὸ κρύσταλλο οἱ δρόμοι τῆς Κερκύρας
καὶ γιὰ φιγοῦρα πιὸ πολλὴ θὰ πάη κι' ὁ Σωτήρης,
ἀλλ' ὅμως κι' ἄλλα πρόσωπα θὰ πᾶν προνομιούχα
κι' ὅλοι μας θὰ φορέσωμε τὰ σκολιανά μας ρούχα,
νὰ 'δῇ κι' ὁ Τσάρος, Περικλῆ, πῶς δὲν μᾶς λείπουν πᾶστραι
καὶ πάντα σὰν βασιλικοὶ μυρίζομε 'στῆς γλάστρας.
Μὰ κι' ὁ Φρχκίσκος 'Ιωσήφ θαρρῶ πῶς θ' ἀρίθαρῃ
κι' ἐπίσημοι θ' ἀκολουθοῦν 'Αψβούργοι καὶ Μαγαράροι

καθβάλα σὲ θεόρταϊς ἀλόγαϊς κι' ἀλογάραϊς
καὶ μὲ Μαγαράρους ἀναμῖξ θὰ βλέπῃς καὶ μαγαράρι,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ κούτελο μὲ τᾶστρα θὰ κτυπήσῃ
καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν 'Ολυμπον ὡς κάτω 'στὸν Ταύγετον
ἡ σάλπιγξ ἡ Τυρρηνικὴ τῆς φήμης θὰ σαλπίσῃ
πῶς ἐγίνε ἡ Κέρκυρα τῶν Μοναρχῶν κρησφύγετον.

Π. — Θὰ τρελλαθῶ, βρέ Περικλῆ, μ' αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα
ἀπὸ τὴν ζήλειαν τὴν πολλὴν θὰ σκάσῃ κι' ἡ Γαλλία
Φ. — Λοιπὸν ποῦ λές 'στὴν Κέρκυρα θὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ
μὲ Κερκυραίους Κόντηδες Αὐστριακαὶ καὶ Ρῶστοι,
κι' 'Αστυνομία μυστικὴ μανθάνω πῶς θὰ γίνῃ
μήπως κανεὶς ἀναρχικός; καὶ 'στοὺς Κορφοῦς φυτρώσῃ,
καὶ γιὰ τὸν Τσάρο, Περικλῆ, νὰ μὴν πρχμυλῇ;
μήτε νὰ λές πῶς 'στοὺς Κορφοῦς; ἐφέτος θὰ περάσῃ,
μὴν τύχη καὶ τὸ μυρισθῇ ὁ κύριος Τσουλῆς
καὶ παππαδίστικα 'μπορεῖ κι' ἐκεῖνος ν' ἀγοράτῃ
σὰν Πχππακυριτσόπουλος, ποῦ λένε πῶς γι' ἀστῆα
'φοροῦσε γένειαν ψεύτικα καὶ ράσσα φαροδομάνικα
καὶ 'στῆς Λαμίας ἔτρωγε τὰ ζαχαροπλαστεῖα
Ρωμαίικα γλυκύσματα καθὼς καὶ Παρισιάνικα.

Π. — Θαυμάζω πῶς δὲν 'πέρχσε καὶ γιὰ Μητροπολίτη,
Φ. — Ἦτο πολὺ χωρατατζῆς κι' αὐτὸς ὁ μακκρήτης
καὶ χωρατάδες ἔκανε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
οὐχ ἦττον ὅμως ἐκ πηγῆς; αὐθεντικῆς μανθάνω
πῶς; 'βγήκε κι' ἄλλος λήτταρχος, τοῦπίπλην Κατσιφῶν
κι' ἴσω; κι' αὐτὸν τὸν εὖνσεϊ κανένας δικηγόρος.
Πρὸς τοῦτοις σὲ πληροφορῶ, βρέ Περικλέτο χάχα,
ἐκεῖνος ποῦ σκοτώθηκε γιὰ Καρχακώστας ταχα
πῶς Κουτσοδράκος λέγεται, καὶ μαθε, παντογνώστα,
ὅτι κι' αὐτὸς θ' ἀναστηθῇ καθὼς τὸν Καρχακώστα,
γχιτ' οἱ λησταί, καὶ ὁρὸ φορχῆς καὶ τρεῖς ἄν του; φονεῖ
πίνουν ἀθάνατο νερὸ καὶ ξαναζωντανεύουν.

Π. — Λοιπὸν κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλῆ, δὲν βγάζω τσιμουδιά;
μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεται μ' ἐκείνον τὸν Φιδιά;

Φ. — Ἡ Βενετία τὸν 'ζήτησε 'δικό της νὰ τὸν κάνῃ.
ἀλλ' ὅμως, εἶπαμε κι' ἐμεῖς «βρέ κουτο - Βενετσιάνει,
τώρα ζητεῖτε τὸν Φιδιά εἰς τοῦ πυρὸς τὰ χροῖνα,
ποῦ θὰ μᾶς γίνῃ νόσημα

νὰ κάνουμε καὶ συλλογαῖς ἀπὸ παλῆα κανόνια
σὰν νᾶναι γρημματοσύνημα;

Αὐτὸ τὸ θεοκάνονο μὲς 'στοὺς Ρωμηοὺς θὰ μείνῃ
καὶ μαῦρο φίδι ὁ Φιδιά; 'στοῦ; δανειστάς θὰ γίνῃ,
σὰς λέμε δὲ μὲ τίποτα πῶς δὲν θὰ τὸν ἀλλάξωμε
κι' ἂν μέλι φᾶμε ἄγριον κι' ἀκρίδα καὶ χαροῦπι
τρεῖς κανόνια μοναχὰ γιὰ πάντα θὰ φυλάξωμε,
τὴν Κοψαχειλα, τὸν Φιδιά, κι' ἐκεῖνο τοῦ Τρικοῦπη».
Μὰ πᾶω τὴν βελλάδα μου κι' ἐγὼ νὰ ξεσκονίσω
καὶ γιὰ τὸν Τσάρο νὰ σκεφθῶ πῶς; θὰ τὸν προσφωνήσω;
ἀλλὰ καὶ σύ, βρέ Περικλῆ, τὸ χρέος σου νὰ κάμῃς
κι' εἰς ὅλα τὴν Κυβέρνησιν προθυμῶς νὰ συνδράμῃς.
Π. — Κι' ἐγὼ θὰ γράψω, Φασουλῆ, πέντ' ἔξη προσφώνησιν
μήπως τὸν Αὐτοκράτορα μ' ἐκείνας συγκινήσω,
ἀλλ' ὅμως πρὶν τὸ φράκο σου νὰ πᾶς νὰ ξεσκονίσῃς
στρώσε καλὰ τὴν ράχη σου νὰ σοῦ τὴν ξεσκονίσω.

Ὁ Γεωργῆς ὁ Σεμιτέλος, ὁ δικηγόρος; ἦτοι,
πρᾶχθὲς ἐστραφένωθῃ μὲ τὴν 'Αγγελικὴν,
κόρην τοῦ Μενελάου τοῦ 'Αρειοπαγίτη,
χαριεστᾶτην νέαν κι' εἰς ὅλα θελκτικὴν,
κουμπάρος δὲ τοῦ γάμου μεθ' ὅλων τῶν χαρίτων
ὁ νέος Δεωνίδας ὁ Δεληγιώργης ἦτον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου: «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοῦτος πολὺς.